

עמ"ת 46431/10/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו זהרה, ראד אקרע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

23 אוקטובר 2015

עמ"ת 46431-10-15 מדינת ישראל נ'
אבו זהרה (עציר) ואח'

לפני כב' השופטת, סגנית נשיא רות לורך

העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. מוחמד אבו זהרה (עציר) 2. ראד אקרע (עציר)

נוכחים:

ב"כ העוררת - עו"ד אבישי רובינשטיין

ב"כ המשיבים - עו"ד איאב עבד אל חי

המשיבים הובאו באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 22.10.15 שהורה על שחרור המשיבים בערבויות שונות, ערבות עצמית בסך 12,000 ₪, הפקדה בסך 8,000 ₪ וערבות צד ג' על ידי שני אזרחים תושבי מדינת ישראל על סך 12,000 ₪ כל אחד.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של שהייה בלתי חוקית, כאשר נתפסו ביום 21.10.15 בשעה 23:37 במשק במושב אלישמע ללא היתר כדין. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

בבית משפט קמא לא הייתה מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בית משפט קמא קבע כי העוררת משתיתה את עמוד 1

הבקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים על החשש להימלטות, תוך שהיא מפנה גם לעברם הפלילי של כל אחד מהמשיבים.

בית משפט קמא קבע כי ישנו קושי בשחרור נאשמים תושבי האזור לחלופת מעצר הנובע מהחשש שלא יתייצבו לדיון ויחמקו ממשפט. עם זאת למרות הקושי, הפסיקה של בית המשפט העליון לא שללה אפשרות להסתפק בחלופת מעצר, עצם היותו של נאשם תושב האזור לא מונעת אפשרות שכזו כאשר ניתן להבטיח את התייצבותו למשפט באמצעות ערבויות כספיות הולמות.

בית משפט קמא הוסיף וציין לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, כי מאחר ולשניים "מיוחסת עבירת שב"ח בלבד וככל הנראה נכנסו לתחומי המדינה לצרכי פרנסה, אין מקום להורות על מעצרם אך ניתן לקבוע ביחס לשניהם עילת מעצר ברף גבוה, ועל כן אתן משקל מכביד בקביעת אופי, היקף התנאים, למצבם המשפטי אשר יבטיחו בוודאות את התייצבותם לדיונים".

בהודעת הערר ובטיעון לפני צוין כי בית משפט קמא שגה כאשר התייחס רק לעילת החשש מפני הימלטות והתעלם משאלת מסוכנותם של המשיבים לשלום הציבור. מסוכנות הנלמדת מעברם הפלילי של המשיבים, העובדה ששניהם שוחררי מריצוי מאסר תקופה קצרה קודם לביצוע העבירה דן, לשניהם מאסר על תנאי בר הפעלה. עוד צוין כי נוכח כך לא ניתן לתת אמון במשיבים כי אם ישוחררו בתנאים יתייצבו לדיון.

באשר לעילת המסוכנות, נטען כי מעבר לעבר הפלילי של המשיבים, כאשר למשיב 2 הרשעות גם בעבירות נוספות ולא רק בעבירות שב"ח, הרי לאור המצב הביטחוני אשר השתנה בעת האחרונה, יש לכך השפעה על עוצמתה של עילת המסוכנות. לבסוף צוין כי המענה לכתב האישום קבוע ליום 11.11.15 ועל כן צפוי הדיון בעניינם של המשיבים להיות קצר.

ב"כ המשיבים מתנגד לקבלת הערר ומציין כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא המשקפת גם את המדיניות בבית המשפט העליון, בבתי משפט מחוזיים ובבתי משפט שלום אשר משחררים חדשות לבקרים נאשמים המואשמים בעבירות שב"ח בלבד גם כאשר ישנם בעברם הרשעות קודמות. נטען כי גם אם ישנה החמרה מסוימת במצב הביטחוני, עדיין יש לבחון כל מקרה לנסיבותיו, והמבחן הראשון שנקבע בהלכת בית המשפט העליון בכל הנוגע לבקשות מעצר ביחס לנאשמים המואשמים בעבירות שב"ח, הינם מבחן העבירה עצמה אם נלוות לה עבירות נוספות אם לאו.

עוד נטען על ידי ב"כ המשיבים כי לא נשקפת לתושבי המדינה סכנה מהמשיבים אשר משוחררים לתחומי הרשות והעילה היחידה הינה כפי שציין בית משפט קמא עילת ההימלטות. ב"כ המשיבים מציע להוסיף הגבלה של איסור כניסתם לתחומי הארץ כאשר אם יפרו איסור זה הרי יעברו עבירה נוספת של הפרת הוראה חוקית.

ב"כ המשיבים היפנה לפסיקה התומכת בטיעונו.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את המסמכים שהוגשו לעיוני לרבות גיליון ההרשעות הקודמות של המשיבים, שוכנעתי כי דין הערר להתקבל באופן חלקי.

אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירה בה הואשמו המשיבים, אין גם מחלוקת כי העילה העיקרית הינה העילה של חשש להימלטות מאימת הדין. עילה זו עוצמתה רבה בענייננו וזאת נוכח העובדה כי מדובר במשיבים אשר אם יורשעו צפויים לענישה משמעותית וזאת בשל העובדה כי לכל אחד מהם הרשעות קודמות בעבירות זהות, נגד כל אחד מהם תלוי עונש מאסר על תנאי (למשיב 1 בן חודשיים ולמשיב 2 בן ארבעה חודשים) וכן כל אחד מהם ביצע לכאורה את העבירה זמן קצר לאחר שחרורו מהמאסר הקודם (המשיב 1 שוחרר ביום 10.8.15 לאחר שנידון לתקופה של חודש ויום מאסר בגין שש כניסות שלא כדין למדינת ישראל. המשיב 2 שוחרר ביום 1.10.15 לאחר שריצה 19 חודשים מאסר בפועל בגין עבירות שונות לרבות כניסה שלא כדין לישראל).

אשר לעילת המסוכנות, לשלום הציבור ולרכושו, לא ניתן לומר כי לא קיימת עילה כזאת נוכח הנסיבות שפורטו לעיל, בעיקר בכל הנוגע למשיב 2 אשר בעברו הרשעות קודמות בעבירות שנלוו לעבירות השב"ח, עבירות שעניינן פגיעה בשלום הציבור ורכושו ולא בכדי ריצה עונש מאסר כולל של 51 חודשים.

כמו כן, יש לטעמי לתת משקל מסוים למצב הביטחוני שהשתנה בעת האחרונה מאוד ובעניין זה לא בכדי היפנתה המבקשת בבקשתה בבימ"ש קמא, לרע"פ 3677/13 אלהרוש נגד מדינת ישראל, שם נקבע כי מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני, היא עשויה להשתנות עם שינוי העיתים. יחד עם זאת דברים אלה נכונים בעיקר לעניין העונש.

עיינתי גם בפסקי הדין אליהם היפנה ב"כ המשיבים ואכן ניתן ללמוד כי במקרים לא מבוטלים, חלקם אינם שונים באופן מהותי מענייננו, הסתיים ההליך בשחרור בתנאים של משיבים, כאשר המבקשת אף לא הגישה ערר בעניינם.

בסופו של יום כששקלתי את השיקולים השונים, מוצאת אני כי החלטתו העקרונית של בית משפט קמא להורות על שחרור המשיבים בתנאים מגבילים נוכח העובדה כי העילה המרכזית הינה עילת ההימלטות, והעבירה בה הואשמו הינה עבירת השב"ח בלבד - הינה נכונה.

יחד עם זאת, סבורני כי יש לערוך אבחנה בין שני המשיבים אשר עוצמת העילות שונה ביניהם וכן כי יש להחמיר גם בעניינו של המשיב 1 בתנאים המגבילים על מנת שאכן יבטיחו את כדאיות התייצבותם לדיון.

לפיכך, אני מורה כי העירבון הכספי יעמוד בעניינו של המשיב 1 על סך 12,000 ₪ ובעניינו של המשיב 2 על סך 20,000 ₪. שאר התנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא יעמדו בעינם.

, מו

ניתנה והודעה היום י' חשוון תשע"ו, 23/10/2015 במעמד הנוכחים.

רות לורר, שופטת, סגנית נשיא

עמוד 3

